

повноважень державних органів управління освітою повністю чи частково; залучення громадськості та приватних структур до реалізації програм, проєктів тощо. Це прояв самоорганізації, який діє у громадянському суспільстві, як чинник демократичної модернізації політичної системи України й демократизації освітньої політики держави.

Схарактеризовано інноваційні форми державно-громадського управління на засадах партнерської взаємодії в управлінні закладами загальної середньої освіти, які можна класифікувати за такими групами: правові, економічні, соціально-культурні, науково-педагогічні тощо.

Серед тих, що проаналізовані і рекомендовані до впровадження у державно-громадському управлінні ЗЗСО на засадах партнерської взаємодії є такі: мережеве управління; форсайт; фандрайзинг; технопарк, аутсорсинг; маркетинг, інші.

Психолого-педагогічні основи партнерської взаємодії учасників освітнього процесу

*А. Ю. Данко,
науковий співробітник
відділу економіки та управління ЗСО
Інституту педагогіки НАПН України*

Досліджено та перевірено, що реформування освіти відбувається у партнерській взаємодії закладу освіти з батьками, участю окремих громадян, шкіл, місцевої спільноти, бізнесу, громадських і приватних організацій; що психолого-педагогічну основу партнерської взаємодії складають спілкування та співпраця, двох і більше суб'єктів: постійний діалог – конструктивна взаємодія – взаємоповага і довіра – компетентність учасників освітнього процесу. Педагогіка партнерства, яка передбачає побудову освітньої траєкторії дитини із залученням родини, місцевої спільноти через спілкування, взаємодію і співпрацю між учителем, здобувачами освіти, батьками й іншими учасниками освітнього процесу.

Визначено, що ефективність надання психосоціальної підтримки сприяє готовності держави протистояти викликам сьогодення шляхом збереження та зміцнення психічного здоров'я дітей і відновлення соціальних зв'язків, створення безпечного освітнього простору з допомогою різних інституцій з надання психологічної підтримки на засадах партнерства;

Виявлено, що психосоціальна допомога постраждалим внаслідок військових дій передбачає багатоплановість і комплексний характер роботи, вимагає координації зусиль всіх учасників освітнього процесу, а також організацію міжсекторальної та міжвідомчої взаємодії між спеціалістами відповідних служб у забезпеченні повноцінної психологічної і соціально-педагогічної та психосоціальної допомоги. Особливої уваги в цей час потребують діти, адже в силу вікових особливостей вони не здатні самотійно впоратись з різними життєвими ситуаціями чи емоційними станами. Завданням фахівців з психо-педагогічної та соціальної підтримки є супровід учасників освітнього процесу від початку кризової ситуації до повного відновлення, тому співпраця між сім'єю дитини, закладом освіти й іншими організаціями є важливою умовою на шляху до відновлення.

Обґрунтовано актуальність резильєнтності та емоційного менеджменту як інструментів створення психологічно комфортного простору.

Визначено нові ролі сучасного вчителя та потребу в нових компетентностях, важливість резильєнтності як складової його професійної майстерності в контексті створення безпечного та емоційно комфортного освітнього середовища.

Виокремлено основні завдання психолого-педагогічного супроводу дітей; розробку заходів з урахуванням передової європейської практики щодо підтримки дітей, дорослих у стресових умовах та з дітьми, які отримали психологічні травми.

Управління трансформаційним розвитком організаційної культури закладів загальної середньої освіти на довірчих засадах аксіологічної парадигми як предмет дослідження

*В. Нідзієв,
аспірант 1 року навчання,
Інституту педагогіки НАПН України*

Проблематика дослідження є соціально значущою для інноваційної трансформації освіти у воєнний й повоєнний час, оскільки в умовах війни в Україні відбувається багато змін, переважно руйнівного характеру, починаючи від свідомості й самосвідомості, моральної чистоти громадян, їх моральних принципів і життєвих цінностей, завершуючи багаторівневою культурною еволюцією й трансформацією.

Теперішній військовий стан, руйнування освітньої інфраструктури внаслідок російської війни, погіршення ментального, психічного, морального і фізичного здоров'я громадян, глобалізаційні трансформації ХХІ ст. створюють нові виклики перед системою освіти, закладами освіти, її керівниками й суб'єктами освітнього процесу, а ще й детермінували нові проблеми, які потребують невідкладного розв'язання на нових світоглядно екзистенціальних засадах людиноцентризму.

Феномен організаційної культури – відносно новий об'єкт пізнання у філософії, педагогіці, соціології, освітології, психології управління, організаційній психології, освітньому менеджменті, теорії та методиці управління освітою, стратегічному й освітньому менеджменті, теоріях організацій – є об'єктом управління і розвитку в соціокультурних організаціях, до яких за видовою ознакою належать і заклади загальної середньої освіти.

Заклад загальної середньої освіти України, як компонент системи освіти й об'єкт управління, має враховувати глобальні виклики, тенденції розвитку національної культури й освіти у взаємозв'язку, ставати безпечним, гнучким і швидко адаптуватися до непередбачуваних і руйнівних змін, детермінованих війною й одночасно забезпечувати, прогнозувати й спрямовувати освітній процес на всебічний розвиток, формування загальнолюдських цінностей, ключових компетентностей і наскрізних умінь здобувачів освіти для їхньої життєдіяльності в невизначених і небезпечних умовах.

У сучасній педагогіці управління закладом загальної середньої освіти як соціокультурною і соціоекономічною системою розглядають з позицій стратегічного менеджменту і системології як цілеспрямовану взаємодію керуючої й керованої